

שבת

עלון שבועי להנחלת נועם כבוד השבת וקדושתה
מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצוות תבל, לזיכוי הרבים, נא הדפיסו והפיצו בין מכריכם.

שבע המעלות

בשבועות האחרונים, מאז יצאנו לדרך בפרסום והפצת עלון זה, הארנו מכמה זוויות והבטיחם שונים, את השיבות הדבר של סיום המלאכות וכל ההכנות לשבת זמן ארוך במרם נכנסת השבת.

אך מכיון שעד עתה באו הדברים מפוררים, ננסה לפיכך לתמצת אותם בשורות מעטות.

א. תוספת שבת.

כידוע, לפי הרבה ראשונים מצוות תוספת שבת היא מן התורה, ונחלקו הראשונים בשיעור הזמן הראוי לתוספת שבת, ולפי כמה דעות יוצא שמן הראוי להקדים את תוספת שבת יותר מהזמן הרגיל בערי הארץ כזמן הדלקת הנרות, ובהפסקת המלאכות זמן ארוך יותר מהזמן המפורסם בלוחות השונים, מהדרים בכך את אותם דעות.

ב. כבוד שבת.

אף אלו שלא ידליקו נרות שבת לפני הזמן הנקוב בלוחות, ולא יחמירו בשיעור תוספת שבת יותר מעשרים ושתים דקות לפני השקיעה שהוא הזמן הקטן ביותר שנקבע במנהג ישראל בכל ערי ישראל, מכל מקום עצם סיום עשיית כל המלאכות, זמן רב קודם השבת, מקיימים בכך מצוות עשה מדברי קבלה של כיבוד השבת,

כפי המפורש בדברי הרמב"ם (הלכות שבת פרק ל' הלכה ב') 'איזהו כבוד, זה שאמרו חכמים שמצוה על אדם לרחוץ פניו ידיו ורגליו בחמין בערב שבת מפני כבוד השבת, ומתעטף בציצית ויושב ככובד ראש מיחל להקבלת פני השבת כמו שהוא יוצא לקראת המלך'.

ג. התרחקות ממכשול.

כידוע, פעמים רבות כשסיומם של מלאכות השבת נדחים לרגע האחרון, נמשכים בפעולות עוד ועוד, כשנוכחים ברגע האחרון בפעולות נוספות שעדיין לא עשו, כמו סידור הקדרות על פלסת החימום, דברים הכרוכים במלאכות דאורייתא, ולא רחוק הדבר שיימשכו בפעולות אלו לתוך זמן הגובל בזמן האסור במלאכות מן התורה, או לכל הפחות לספק זמן זה. המסיים את המלאכות בשעה מוקדמת יותר, בטוח הוא כי לא ייכשל חלילה.

ד. מנוחה ועונג השבת.

יום השבת ניתן לנו למנוחה ועונג, וכאשר מגיעים אליה בדקה האחרונה מבולבלים ולא מסודרים, הדבר טורד את מנוחת הנפש, והוא עומד בסתירה מוחלטת לייעודו המרכזי של השבת שניתנה למנוחה. מי שמיסים את מלאכות השבת בזמן מוקדם, ואינו משאיר לעצמו את הסידורים האחרונים לרגע האחרון, גם הרגעים הראשונים של השבת הם בשבילו למנוחה ועונג, ובאה שבת באה מנוחה.

ה. תוספת ברכה.

השבת היא מקור הברכה, וחז"ל מעידים

בכמה מקומות כי על ידי שמירת השבת וכבודה, באים הרבה ברכות וישועות על האדם. חכמי הדורות הוסיפו וקבעו, כי המוסיף זמן נוסף על השבת, מוסיף לעצמו עוד ברכה, וכל המוסיף מוסיפים לו חיים, כפי שהבטיח רבינו הפרי מגדים.

ו. הצלה מדין גיהנום.

מקובל בידינו מפי חכמינו זכרונם לברכה, כי שעות השבת פוטרם את האדם מדינים לאחר אריכות ימיו ושנותיו. והוסיפו על כך חכמי הדורות מפי המקובלים, שהדבר נקבע לפי השעות שהאדם עשה את השבת בחיים חיותו בעולם הזה, וככל שהוסיף לעצמו בשמירת השבת, כך גם ינהוג עמו מדה כנגד מדה, בזמן ארוך יותר להנצל מדינה של גיהנום.

ז. ועשית ככל אשר יורוך.

בדורנו יתכן והתווסף לכל הטעמים הללו, ואולי אף לטעמים נוספים שלא צייננו, רווח נוסף בסיום מלאכות השבת בזמן מוקדם יותר. באשר, גדולי הדור שליט"א מעוררים על כך תכופות, ורואים בכך ציווי לכלל, לסיים את מלאכות השבת לפחות כמחצית השעה לפני השקיעה.

הבה, ונצטרף כולנו, לאלו שכבר קיבלו על עצמם, לסיים את מלאכות השבת בזמן מוקדם יותר, ובכך להוסיף מן הקודש על החול, ולהוסיף בכבודה ויקרתה של השבת היקרה לנו כל כך, ולהביא עלינו ריבוי ברכה וישועה.

אוי לאותה בושא

ליהודים שומרי תורה ומצוות, מאז ומעולם כאב מאוד כל ידיעה על חילול שבת בפרהסיא המתבצע על ידי אחים תועים, שלא זכו לאורה של השבת.

אכן, הכאב על כך הוא עצום, בשל הרמיסה המחפירה של הסמל היהודי, האות בין ישראל לקדוש ברוך הוא.

אך כפי שלימדונו רבותינו, כשאנחנו רואים אחים רחוקים מזוללים בשמירת הדברים הקדושים ביותר לעם ישראל, הרי שהדבר מחייב בראש ובראשונה בדיק בית פנימי. ואם רואים אנחנו זלזול מחפיר שכזה בדבר הכי קדוש לעם היהודי - שבת קדישנו ותפארתנו, הרי שמוטל עלינו להתבונן לפני הכל, בהתנהגותנו אנו כלפי כבודה של השבת.

דומה, כי בשבועות אלו, כאשר רואים אנשים יראים ושלמים, כשהם יוצאים לדרכם מחוץ לעיר בשעה מאוחרת של יום שישי, ומגיעים למחוזות הערים החרדיות כאשר רוב בני העיר כבר צועדים לבתי הכנסת במלבושי שיראין לקבלת שבת, הרי שאין לך זלזול מחפיר מזה בקדושת השבת.

מה עוד, שבכך אותם אנשים גורמים במישרין לחילולי שבת על ידי הנהגים - שברוב המקרים הינם יהודים - שממהרים לחזור לביתם, תוך כדי חילול שבת בפרהסיא הנגרם על ידי יהודים שומרי שבת.

ואוי לאותה בושא.

הבה נפנים בהתנהגותנו אנו, את ריבוי כבודה של השבת ומניעת גרימת חילולה על ידי שומרי תורה ומצוות, ובכך נגרום לתוספת קדושת השבת שתשפיע גם על הרחוקים יותר.

פניני הלכה

שאלה: מאיזה מאכלים של שבת ראוי לטעום בערב שבת? ומי הוא שצריך לטעום מהמאכלים?

תשובה: מצוה לטעום בערב שבת מהתבשילים של שבת, והמצוה היא לטעום מכל תבשיל ותבשיל.

בטעם הדבר כתבו הפוסקים שהוא משום כבוד השבת, כדי שיהיו מאכלי השבת מתוקנים יפה כהוגן. דוגמת האדם המכין סעודה למלך, וטועם מהתבשילים אם הם טובים, ואם חסרים איזה תבלין יתקנם או יבשל תבשילים אחרים. עוד הוסיפו, שבכך מרחיק ממכשול בשבת, שלא יבוא להוסיף תבלין בשבת באופן האסור. לפי טעמים אלו, די בכך שמי שאחראי על הכנת סעודת השבת, ודאגת הכנת מוטלת עליו, שיטעם מהם.

אך יש שכתבו, שעצם הטעימה ממאכלי השבת בערב שבת הוא מצוה. ולפי זה יש המהדרים שלא רק בעלת הבית המכינה את מטעמי השבת טועמת מכל תבשילי השבת, אלא גם מי שאינו מופקד על מלאכת הכנת האוכל, טועם אף הוא ממאכלי השבת קודם השבת, שעצם הטעימה ממאכלי השבת, אף קודם השבת, מצוה היא, ועל אחת כמה וכמה שמצוה לטעום מכל מאכלי השבת בשבת עצמה, כנאמר 'טועמיה חיים זכו'.

טעם נוסף מובא באחרונים לטעום ממאכלי השבת, לפי דברי חז"ל שהמשנה את מאכלו הוא תחלת חולי מעיים, ולכן הרגילו לטעום ממאכלי השבת קודם השבת, כדי שאכילת השבת לא תהיה שינוי מאכלו. גם לפי טעם זה, על כל אחד לטעום ממאכלי השבת.

מקורות: שבילי הלקט סימן פב מטה משה סימן שה; מגן אברהם ומושגה ברוחה רג, ב ושער הציון שם, ה בשם שולחן שלמה; שמירת שבת כהלכתה פרק מב הערה רלה; חוט שני פרק ד; נפש חיה קמט, ג.

לשון חכמים

ובפרט בימים הקצרים ומכל שכן כשרואה שכבר הוא סמוך לשבת שאז הוא מחוייב לעשות בכל כחו לסייע לאנשי ביתו או להמשרתים שלו כדי שלא יבוא לחילול שבת, דמאי שנא דאין לו מי שיכין או שהשליח אין לו פנאי.

ושמעתי בשם גדול הדור אחד שאמר לפי מה שידוע מחז"ל דמי ששומר שבת בעולם הזה אז גם שם אפילו אם נתחייב חס ושלום עונש גיהנם עבור עונותיו אינו נענש ביום השבת, דנחשב לאיש ההוא זמן שבת מעת שהתחיל בערב שבת להתעסק בצרכי שבת ומגין עליו זכות שבת, ועל כן מאד צריך להשתדל בענין צרכי שבת, וייטב לו בזה ובבא.

(החפץ חיים בספר שם עולם חלק א' פרק ד')

אמרת השבת

'כל המענג את השבת נותנים לו נחלה בלי מצרים, שנאמר אז תתענג על ה' וגו' והאכלתיך נחלת יעקב אביך, לא כאברהם וכו' לא כיצחק וכו' אלא כיעקב שכתוב בו ופרצת ימה וקדמה צפונה ונגבה' (שבת קיח, א).

נשאלת השאלה, למה דווקא יעקב אבינו הוא שזכה לנחלה בלי מצרים? וגם, מה השייכות של המענג את השבת שהוא זוכה בנחלה כזו?

ביאר כ"ק האדמו"ר מסלונים זצ"ל, שהמדריגה המיוחדת המסמלת את יעקב אבינו, שהוא השתמש גם בעניינים הגשמיים לצורך עבודת ה', ונמצא שהרחיב את גבולות הקדושה גם לדברים הגשמיים, ומדה כנגד מדה זכה הוא לנחלה בלא מצרים ובלי גבולות.

כמו כן, כל יהודי ויהודי, המענג את השבת, הרי הוא נוטל את כל העניינים הגשמיים, ומקדש אותם בקדושת השבת, ובשכר זה זוכה הוא לנחלה בלי מצרים כמו יעקב אבינו.

(נתיבות שלום)

פרשת השבת

במדד פליאה (אות סג) מובא 'כל זמן שהיה יעקב בבית לבן לא שמר אלא את השבת'. והוא אינו מובן, שהרי יעקב אבינו בעצמו אמר 'עם לבן גרתי, ודרשו חכמים שהלשון 'גרתי' הוא לרמוז ששמר על תרי"ג מצוות, וכיצד אמרו שלא שמר בבית לבן אלא את השבת.

ופירש בספר קדושת יום טוב, שבכל המצוות שאדם מצווה בהם, גם ההכנה וההשתוקקות למצווה נחשבים לו למצווה. אך אדם שמוסיף על עצמו עניין לעשותו בתורת מצווה בלא שהצטווה על כך, לא יחשב לו גם ההכנה וההשתוקקות לעשות את המעשה הטוב כמו מצווה. ויעקב בבית לבן לא היה מצווה במצוות, שהאבות קודם מתן תורה שמרו את המצוות בתורת מצווה ועושה רק בארץ ישראל, ומשום כך לא היה אפשר להחשיב לו את ההכנה וההשתוקקות למצווה כאילו עושה מצווה, שכן גם את מעשי המצוות עצמם לא הצטווה בהם. שונה הדבר לגבי שבת, שגם אם אינו מצווה בשבת, ההכנה וההשתוקקות לשבת נחשבת לו למצווה, כיון שזה חלק מעצם עניינה של השבת, שמוסיפים עליה מהחול על הקודש.

זהו כוונת המדרש, כל זמן שהיה יעקב בבית לבן, לא 'שמר' אלא את השבת, והלשון 'שמר' הוא מלשון ציפייה והשתוקקות, ולא היה בידו מעלת הכנה והשתוקקות לשאר המצוות, אלא רק למצוות השבת, שבזה היה לו את מעלת ההכנה וההשתוקקות אף בבית לבן.

מעשה לשבת

הבנין שבמרכז מינסק

ובשר והגים ומשאר המטעמים שהכינה לשבת, והזמינה עגלון משובח עם עגלה טובה, וציוותה עליו לרדוף אחרי העגלה שעזבה את העיר כשעליה השאגת אריה.

לא חלף זמן ארוך, והשיגו הם את עגלתו של השאגת אריה, ירדה האשה מעגלתה, וניגשה לעגלתו, ונתנה לו את מה שהכינה עבורו, כדי שיוכל לכבד את השבת כראוי לו בלחם משנה ויין לקידוש ובשר והגים ומיני מגדים.

שמח השאגת אריה שמחה גדולה על מנחה זו, כי יותר ממה שכאב לו הכבוד שלו אשר בוזה בצורה כזו, כאב לו עד מאוד כבוד השבת שלא יוכל לכבדה כראוי, והנה עתה יוכל הוא לענג ולכבד את השבת כראוי לו. ומשראה את צדקתה וטוב לבה, בירך אותה מעומק לבבו, שכשם ששימחה אותו במתנתה זו, כך תזכה כל הימים לשמח את כל לומדי התורה בעושר ובנעימים.

חזרה האשה למינסק, ולא ארכו הימים ועשתה חיל עושר וכבוד, ומתוך אהבתה לתורה, הקדישה סך עצום מכספה לבנות בית עצום במרכז העיר, שיהיה כולו קודש ללומדי התורה, שם יוכלו לשקוד על תורתם באין מפריע, וכל מחסורם על הקרן שהקדישה במיוחד למטרה נעלית זו.

בית זה, הוא הבית הנקרא 'בלומקעס קלויז' על שמה של אותה אשה נדיבת לב אוהבת התורה ולומדיה, וכאשר חנכו את הבית הזה, רבתה השמחה בין כל לומדי התורה באותו איזור, ואף גדולי הדור ממקומות אחרים באו להשתתף בשמחה הגדולה הזו.

השייכת לקהלה חוזרת לקהלה, והעגלה מחכה לו בחוץ לקחת אותו לעיר אחר שם ימצא לו מנוח. אף זמן להכין את עצמו כראוי לא נתנו לו, וכך עזב השאגת אריה את מינסק בחוסר כל, כאשר מוזן לשבת אין עמו.

באותו זמן התגוררה במינסק אשה נדיבת לב ושמה בלומא, שפעם בלבה כבוד ויקר לתורה ולומדיה, וכשנודע לה ההחלטה השערורייתית לגרש את השאגת אריה מן העיר והביצוע המהיר והמביש, תיכף ומיד נטלה חלות

במרכז השוק העליון במינסק, לא הרחק מחצר בית הכנסת ובית המדרש הגדול, קיים בית עצום ומפואר, הנקרא 'בלומקעס קלויז', והבית מלא כל טוב, מגדניות ופירות טריים מידי יום, מואר באור יקרות, לאלו המקדישים את ימיהם ולילותיהם לתורה ותעודה.

על שם מי נקרא בנין זה? מי היא אותה בלומא שבית זה נקרא על שמה? מהיכן היה הכסף הרב הנדרש לבנין גדול מימדים זה ולכל אשר הכיל בקרבו?

היו תושבי מינסק מספרים ברגש מעשה נורא הוד, שהיה בעיר משכבר הימים. בעיר זו כיהן כמרא דאתרא בעל 'סדר הדורות', ובבית דינו כיהן פאר גם גאון הגאונים בעל השאגת אריה. כשנסתלק בעל סדר הדורות לבית עולמו, אך טבעי היה שקהילת מינסק תענוד לראשה פאר את הארי השואג. אך למעשה לא כך אירע, לבעל סדר הדורות היה בן, שהיה ראוי למלאות את מקום אביו, ולכן סברו פרנסי הקהלה שמן הדין והיושר למנות אותו כאלוף לראשם.

אך ישבו וחשבו הפרנסים בינם לבין עצמם, כיצד ייראו הם בעיני העולם, בעוד יש להם בקהלתם את השאגת אריה, הולכים ובוחרים הם לרב מישוהו אחר. ישבו ודנו ובאו לידי החלטה, כי אין מנוס אלא... לגרש את השאגת אריה ממינסק, וכך לא יתמהו כיצד אין השאגת אריה מכהן כרבם.

אמרו ועשו, ניגשו ביום שישי לביתו של השאגת אריה, הודיעו לו כי הוא מפוטר ממשרתו בבית הדין, ודירתו

דבריהם הם זכרונם

האדמו"ר רבי ישראל מטשורטקוב - י"ג כסלו תרצ"ד

מנהיג רבנות אלפי ישראל היה האדמו"ר הנערץ והנקדש רבי ישראל מטשורטקוב זיע"א נכדו של תפארת ישראל מרוזין זיע"א, מכל צוות המדינה נסעו לשהות במחיצתו, וביניהם בלטו גדולי רבני ואדמו"רי המדינה שישמם הלך לפנייהם, וכולם הטו אוזן קשבת לדברות הקודש שיצאו מפי האדמו"ר בדחילו ורחימו. במשך עשרות שנים, עוד בחיי אביו האדמו"ר רבי דוד משה מטשורטקוב, היה משמיע מדברות קדשו לפני המוני תלמידיו וחסידיו מידי שבת ומועד, וכך המשיך עד לשנת פטירתו, דברים שנודעו בעמקותם הרעיונית המיוחדת.

במסגרת זו, ננסה לדלות פנינה אחת מתוך מאמר עמוק אותו השמיע האדמו"ר רבי ישראל מטשורטקוב בשבת כי תשא באחד מהשנים בטרם עלה לכהן פאר כממלא מקום אביו, ומודפסים בספר 'תפארת ישראל' המלקט מאמרים אלו.

חז"ל אומרים: אמרה שבת לפני הקדוש ברוך הוא, לכולם יש בן זוג ולי אין בן זוג, אמר לה הקדוש ברוך הוא, כנסת ישראל הוא בן זוגך. מהו ביאור הדברים?

ביאר האדמו"ר מטשורטקוב: בכל הבריות שנבראו במעשי בראשית בששת ימי המעשה, היה אחר כך הולדה מחדש תמיד, שכל הבריות מולידים ומתרבים בכל יום. אבל על בריאת השבת אין שייך שום הולדה מחדש, שכן כל מהותה של השבת היא השביתה והמנוחה ולא תנועה והולדה, שבשבת לא שייך שום עשייה. אבל באמת עם ישראל הרי יכולים לקבל עליהם תוספת שבת, ועושים מהחול שבת, וזה הוא התולדה החדשה שיוצאת מבריאת השבת, שהופכים את החול לשבת.

נמצא אם כן, שעל ידי עם ישראל, המוספים מהחול על הקדוש יש תולדה לשבת, וזהו ביאור דברי המדרש שהקדוש ברוך הוא אמר לשבת שישאל יתו בן זוגו, שעל ידי שהם עושים תוספת שבת וממשיכים מקדושת השבת לחול, זהו תולדה חדשה משבת חדש שנעשה בימי החול, ועל ידי זה כמו שנוצר בן זוג לשבת המביאה תולדות.

האדמו"ר מטשורטקוב

יְלָדֵי הַשַּׁבָּת

יְלָדִים יְקָרִים:

הָאֵם מִיִּשְׁהוּ מֵאַתָּנוּ כְּבֹר קִבֵּל מִתְּנָה יְקָרָה וּמִיַּחַדָּת מֵהָאִישׁ הַכִּי חָשׁוּב שֶׁהוּא מְכִיר?

חַז"ל מְגַלִּים לָנוּ, כִּי לְפָנֵי שְׁקִבְלָנוּ אֶת הַשַּׁבָּת, אָמַר הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמִשְׁה רַבְּנוּ, כִּי מִתְּנָה טוֹבָה יֵשׁ לוֹ בְּבֵית גְּנֻזוֹ, וְשַׁבָּת שְׂמָה, וְשִׁילָךְ לְהוֹדִיעַ עַל כֶּף לְעַם יִשְׂרָאֵל. לְמָה הוּא עֹשֶׂה כֵּךְ? כִּי כֶּךָ נוֹהֵג מִי שְׁנוֹתָן מִתְּנָה לְחִבְרוֹ, הוּא מוֹדִיעַ לוֹ כִּמְהָ יְקָרָה וְחֲשׁוּבָה הַמִּתְּנָה, כְּדֵי שִׁידַע לְשִׁמּוֹר עַל עֲרֻכָּהּ שֶׁל הַמִּתְּנָה שֶׁהוּא מְקַבֵּל.

כֶּךָ גַּם לְגַבֵּי הַשַּׁבָּת, אֵין זֶה רַק מִצְוָה שֶׁהַצְּטוּרֵינוּ לְשִׁמּוֹר עַל הַשַּׁבָּת וּלְקַדְשׁ אוֹתָהּ, הִיא מִתְּנָה טוֹבָה מְגֻנָּזוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּכַבּוּדוֹ וּבְעֲצָמוֹ, אֵין עוֹד מִתְּנָה בְּעוֹלָם שֶׁיִּכְוֵלָה לְהַשְׁתַּוֹּת בְּעֲרֻכָּהּ לְמִתְּנָה כַּה נִפְלְאָה וּמִיַּחַדָּת וִיקָרָה.

אֶת הַמִּתְּנָה הַזֹּה, לֹא קִבְלָנוּ רַק פְּעַם אַחַת, לֹא וְלֹא. כָּל שְׁבוּעַ אֲנַחְנוּ מְקַבְּלִים אֶת הַמִּתְּנָה הַמִּיַּחַדָּת הַזֹּה מִחֲדָשׁ.

אֲנַחְנוּ מִצְדָּנוּ נִלְמַד לְהַעֲרִיף וּלְכַבֵּד אֶת הַמִּתְּנָה הַנִּפְלְאָה הַזֹּה, אִם נִהְיָה מוֹכְנִים לְבוֹאָהּ מִשְׁעָה מְקַדְּמַת יוֹתֵר, נִרְגִּישׁ עַד כִּמְהָ הִיא מִיַּחַדָּת.

שַׁבָּת שְׁלוֹם.

המדור מנוקד לזיכוי הרבים לריבוי כבוד יקר
תפארת השבת ע"י איש לבב הרב ר' אליהו לוי שיחי,
יזכה לכל הברכות המובטחות למנחילי כבוד השבת

משל ונמשל

נאספו ובא כל אברי האדם בטרוניא אל הראש התופס רק שביעית מכל מערכת גוף האדם, וטענה בפיהם: את כל העבודות הקשות אנחנו עושים, הידיים עובדות, הרגליים צועדות, המעיים מעכלות, הכליות ממיינות, הלב שואב וממריץ, וכך גם כל אברי הגוף נושאים בעול עבודה קשה ומייגעת. והנה, כאשר מגיעה שעת האוכל, פותח הראש את פיו והוא הנהנה בראש ובראשונה מכל מאכל אשר יאכל. מגיעה שעת דיבור, פותח הראש את פיו ונוטל לעצמו את רשות הדיבור. וכך בכל דבר ותחום, הראש נוטל חלק בראש. הכך יאה ונאה? טענו הם.

נענה הראש לעומתם ואמר: אמת נכון הדבר שאני תופס רק חלק שביעית מהגוף, ונכון הוא שאני נוטל חלק בראש בכל דבר, אבל האמת ניתנת להאמר שזה בזכות ולא בחסד. שכן, מי הוא המכוון את כל פעולות הגוף ונותן לאיברים את ההוראות הנכונות כדי שיעשו את פעולתם בזמן הנכון ובאופן הרצוי? הרי הוא רק הראש! אלמלא אני, כולכם הייתם מוטלים ככלי אין חפץ בו, מעתה הרי רק בצדק מגיע לי החלק הנכבד של הנאת האדם.

הנמשל: ימי השבוע מחולקים באופן יחסי כמו גוף האדם, בששת ימי השבוע האדם עובד במלוא כחו, ומגיע שבת בה אין הוא עובד, ובכל זאת יום השבת הוא היום שמקבל את כל ההנאות, כי מיום מנוחה זו שואב האדם את כוחו לכל ששת ימי המעשה כמו הראש המתפעל את כל הגוף, לכן מן הדין הוא שהוא יטול את חלקו בכל הטובה והברכה.

(רבי יוסף חיים זוננפלד)

יכולה היא שתרחם

זכות הפצת הגליון

תעמוד לרפואתו השלימה והמהירה של

הילד משה יעקב בן יונה

בתוך שאר חולי ישראל

קח גם אתה חלק בהפצת גליון זה

והדפס כמה עותקים

להפצתם בבתי הכנסת באיזור מגורריך!

מסייעים להפיץ את אור השבת

ורואים ישועות

דולה זכות השבת להגן בעד התומכים והמסייעים

ברפואות, ישועות, פרנסה, וכל מילי דמיטב.

לתרומות והקדשות, לזכות ולע"ג,

וכן לפרסום בעלון:

052-7636030

קוראי עונג

לעושים ומעשים לכבודה של שבת קדשינו ותפארתינו, העורכים והמוציאים לאור של העלון התורני המרשים הנקרא 'ישמחו', על שם נוסח התפילה 'ישמחו במלכותך שומרי שבת וקוראי עונג, ה' עליהם יחיו.

הגני בפה מלא שבח ותהלה, על ההפקה המרשימה והעבודה הנדררת אותה אתם מגיישים לפני ציבור יראי ה', במטרה להנחיל את נועם כבוד השבת וקדושתה, כשבמיוחד הנכם מבליטים את הצורך לסיים בהכנות לקראת שבת בשעה מוקדמת.

רציתי להביא בואת לידיעתכם, ידיעה שפורסמה בתחילת השבוע, במאמר הערכה על הסתלקותה של אשה גדולה, אשת חבר להגאון המפורסם רבי יהודה שפירא זצ"ל מבני ברק, מגדולי תלמידי מרן החזון איש זצ"ל, ובת גדולים מאנשי ירושלים, שהסתלקה מעמנו למגינת לב, ביום שישי האחרון ערב שב"ק פרשת תולדות.

במאמר נכתב כך: "הכנותיה לכבוד שבת הסתיימו כבר בחצות יום שישי, והחל מחצות היום היתה יושבת ומתכוננת לכניסת שבת המלכה, הן בלימוד פרשת השבוע, והן באמירת תהילים, עד כניסת השבת בזמן הדלקת הנרות בירושלים". ולפלא הדבר, כי הסתלקותה היה ביום שישי בשעות הבוקר, והלוייתה יצאה ביום שישי עם חצות היום.

ואקרא בואת, ללמוד מדרכה, ולהתחזק בסיום ההכנות לשבת קודש בזמן מוקדם, ולהמתין לבואה של השבת בכבוד ראש ובהכנה רוחנית נאותה, ויהיו הדברים לעילוי נשמתה הטהורה.

החותם בברכה

שאר בשרה, יוסף כהן. ירושלים עיה"ק

לחידודי

היכי תימצי, אדם שלא קיבל על עצמו תוספת שבת, ואף הציבור לא קיבלו על עצמם תוספת שבת, ומכל מקום יהיה אסור לעשות מלאכה בדבר מסויים?

תשובה לחידודי גליון מספר 8 פרשת תולדות:

השאלה: היכי תימצי, שבערב שבת מבעוד יום, חמור יותר מבין השמשות של כניסת שבת לאחר השקיעה, ודברים המותרים בין השמשות אסורים בערב שבת? התשובה: בשולחן ערוך (רסא, ד) נפסק, שאחר עניית ברכו, או אחר אמירת 'מזמור שיר ליום השבת', אף אם עדיין יום הוא, אין מערבין ואין טומנין. הרי שיתכן שערב שבת מבעוד יום חמור יותר מבין השמשות שמערבין בו עירובי הצירות וטומנין את החמין. וכתב המשנה ברורה, שהוא הדין במקומות שנוהגים לומר 'לכה דודי ומסיימין' בואי כלה; שזהו קבלת שבת ממש. אמנם, הביאור הלכה הביא בשם כמה אחרונים, שזה רק באופן שהציבור קיבלו עליהם שבת, ולא באופן שהיחיד קיבל עליו שבת. וראה שם עוד שהביא עוד אופני קולא לצורך מצוה. אך בשולחן ערוך הרב פסק, שבאופן שקיבל עליו שבת על ידי תפילה, אסור הוא בכל מלאכות שבת כמו ביום השבת עצמו, ואין בו שום קולא, אפילו ביחיד.

כללים לעניית תשובות:

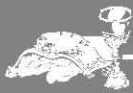
א. לכתוב בכל תשובה בכותרת, לאיזה מספר גליון בו פורסם השאלה, מתייחסת התשובה.

ב. לכתוב בכל תשובה, מה המקור לתשובה [מראה מקום מפורט].

ג. לכתוב שם משפחה וכתובת, [במדה ואין רוצים בפרסום השם במקרה של זכיה, נא לציין כן בפירוש].

את התשובות ניתן לשלוח לפקס: 02-6513418 או לדוא"ל המערכת: ysmechu@gmail.com

בין הפותרים נכונה יוגרלו פרסים

זמני כניסת ויציאת השבת

שבת ויציא

ירושלים	בני ברק	חיפה	
4.00	4.14	4.04	הדלקת הנרות:
5.15	5.16	5.14	מוציא שבת:
5.54	5.48	5.49	ר"ת:

ישמחו

מופן בדואר אלקטרוני בכל קצוות תבל. לזיכו הרבים נא הדפיסו והפיצו בין מכריכם!

לקבלת הגליון בכל שבוע,
ולהערות הצעות ותרומות:

ysmechu@gmail.com